

Arrest

nr. 313 225 van 20 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DE COTTE
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 28 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VAN DE COTTE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België op 14 november 2022 binnenkwam, diende op 13 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 oktober 2022 werden verzoekers vingerafdrukken afgenomen in Oostenrijk (Eurodac).

1.3. Op 15 mei 2023 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoeker zijn minderjarigheid. Eind november 2023 werd de voogdij van rechtswege beëindigd, omdat verzoeker meerderjarig werd.

1.4. Op 28 september 2023 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 september 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

Je werd gehoord door het Commissariaat-generaal op 31 augustus 2023 van 14.05 uur tot 15.55 uur, bijgestaan door een tolk die de taal Pashtu machtig is. Je voogd I. D. W. en je advocaat Meester Elke VAN DE COTTE waren gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Je bent een Afghaans staatsburger en soenniet van Pashtoun origine afkomstig uit Mirzakhil, in het district Kaga, in de provincie Nangarhar, waar je steeds hebt gewoond. Je bent geboren op [...] november 2005 en bent dus minderjarig. Je ging nooit naar school en hielp je vader op de landbouwgrond. Je broer was in de leer bij je ooms die kleermakers waren en uniformen maakten voor het Afghaanse leger. Een zestal maanden voor de machtsovername plaatsten de taliban een bom waarbij je beide ooms gehandicapt raakten. Je broer N. was een vijftal jaar werkzaam in Helmand bij het Afghaanse nationale leger. De taliban eisten een drietal maanden voor de machtsovername dat hij zijn werkzaamheden zou stopzetten. Hij gaf hieraan echter geen gevolg. De taliban zeiden toen in de moskee tegen je vader dat als ze jouw broer niet zouden te pakken krijgen, ze hem en zijn andere zonen zouden straffen. Daarom zijn jij en je broer I.K. een tweetal maanden voor de machtsovername uit Afghanistan vertrokken. Jullie reisden in aparte groepen. Jij reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. Je broer I. kwam in België aan op 19 september 2022 en zijn verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op 20 september 2022. Jij kwam in België aan op 13 november 2022. Je verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op 14 november 2022. Toen jullie in Turkije waren vernamen jullie dat jullie broer N. gedood werd door de taliban toen hij onderweg was van de legerbasis naar huis. Ook je maternale oom zou in die periode zijn gedood omwille van het werk van diens zonen voor het Afghaanse leger. Je vreest bij terugkeer tevens gedood te worden door de taliban, enerzijds omwille van je broers werkzaamheden, anderzijds omwille van je ooms die uniformen voor het leger maakten.

Ter staving van je verzoek leg je je originele taskara (d.d. 3/1/'14) voor. Tevens leg je kopieën van volgende documenten voor: de taskara van je broer N., de taskara van je vader, de taskara's van je ooms, de taskara van je grootvader, foto's van je ooms met een handicap, foto's van de werkzaamheden van je broer N. en een foto van je overleden broer N.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Met betrekking tot je verklaringen omtrent de aanleiding van jouw vertrek uit Afghanistan dient te worden vastgesteld dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Je haalt dezelfde vluchtaanleiding aan als je broer I.K.. In zijn hoofd werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen daar diende te worden geconcludeerd dat hij er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De beslissing van je broer luidt als volgt:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Met betrekking tot je verklaringen omtrent de aanleiding van jouw vertrek uit Afghanistan dient te worden vastgesteld dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat jij vreest te zullen worden gedood door de taliban. Dit enerzijds omdat je broer werkzaam was voor het Afghaanse leger en anderzijds omdat je ooms uniformen maakten voor het leger en jij bij hen in de leer was.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat er een aantal belangrijke tegenstrijdigheden dienden te worden vastgesteld tussen de verklaringen van je broer S. en jou. Kort na zijn aankomst België liet je broer in de "fiche minderjaren" een volledig andere chronologie en versie van de feiten optekenen. Hij beweerde toen al vijf jaar voordien uit Afghanistan vertrokken te zijn. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde hij dan weer, net als jij, pas een tweetal maand voor de machtsvername het land te hebben verlaten. Dit is zeer opmerkelijk. Hij haalt tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) meteen deze incoherentie zelf aan en beweert die eerste verklaring te hebben afgelegd op aanraden van anderen. Met welk doel dit zo zou zijn gebeurd, is echter volledig onduidelijk. Hij benadrukt dat behalve de opmerkingen die hij zelf aan het begin van het onderhoud maakte voor de rest alles correct genoteerd werd (CGVS S. p.3-5, 22). Frappant is dan ook te moeten opmerken dat hij bij de DVZ beweerde te zijn vertrokken nadat jullie broer N. gedood werd, terwijl jullie nu beiden beweren dat hij pas na jullie vertrek gedood zou zijn (CGVS p.7, CGVS S. p.8). Wanneer hij hiermee wordt geconfronteerd, antwoordt hij toen niet te hebben geweten wat hij moest verklaren. Hij beweert slecht voorbereid te zijn geweest door een andere Afghaan (CGVS S. p.21). Dit kan uiteraard geen verschoning bieden voor het afleggen van inconsistente verklaringen. Verder beweert je broer dat je vader slechts één keer door de taliban werd aangesproken, terwijl jij van drie keer melding maakt (CGVS p.17 ; CGVS S. p.18). Dergelijke tegenstrijdigheden in jullie verklaringen doen ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven. Je voogd en advocaat gaven beiden aan dat ze twijfels hebben bij de intellectuele capaciteiten van je broer, wat een blote bewering blijkt te zijn (zie mail opmerkingen notities, CGVS S. p.23). Uit het persoonlijk onderhoud bleek bovendien dat je broer er wel degelijk in slaagde duidelijke antwoorden te geven op de gestelde vragen.

Evenmin kan worden aangenomen dat een eventuele mindere intellectuele capaciteit een verklaring zou kunnen bieden voor het feit dat iemand plots zou zeggen dat hij al vijf jaar eerder uit Afghanistan vertrok, hij zich zou vergissen over het feit dat zijn broer nog leefde dan wel al gestorven was op het moment dat hij het land verliet,...

Daarnaast blijven zowel jij als je broer zeer vaag over verschillende andere aspecten van jullie relaas. Jullie broer N. zou een vijftal jaar bij het leger gewerkt hebben. Over het werk van de persoon die jullie broer zou zijn, zijn jullie verklaringen echter allerm minst overtuigend. Hij zou ongeveer een keer per jaar naar huis zijn gekomen in die periode en dan niets hebben verteld over zijn werk. Los van het feit dat hij soldaat was en in Ghreshk (Helmand) werkte, weten jullie niets aan te brengen over het beweerde werk van jullie broer. Jullie weten niet hoe de basis waar hij werkzaam was heette, noch in welke eenheid hij dienst deed of aan welke

concrete operaties hij deelnam. Welk insigne bij zijn rang hoorde, kunnen jullie niet zeggen. Je broer weet zelfs niet welke rang N. zou hebben gehad. Jullie slagen er beiden tevens niet in namen van collega's of van de overste van jullie broer te geven (CGVS p.8, 11, 15; CGVS S. p.10-11). Als wordt gevraagd wie en wat er op de door jullie voorgelegde foto's te zien is, komen jullie niet verder dan aan te duiden wie je broer N. zou zijn (CGVS p.11, 15; CGVS S. p.16). Wat betreft de foto van jullie overleden broer moet worden opgemerkt dat aan dergelijke foto geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie biedt over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Er kan niet worden aangetoond wie de (dode) man op deze foto is, noch waar en wanneer deze foto genomen werd. Zo al zou worden aangenomen dat het lijkt dat op deze foto prijkt jullie broer betreft, dan nog kan uit deze foto niet blijken in welke omstandigheden hij om het leven is gekomen. Hieromtrent blijven jij en je broer bovendien ook vaag. Jullie beweren dat hij gedood werd na jullie vertrek toen hij onderweg was van zijn werk naar huis, maar jullie weten vreemd genoeg niet waar dit juist zou zijn gebeurd, noch op welke manier hij gedood zou zijn (CGVS p.7-8; CGVS S. p.9). Dit alles roept dan ook ernstige twijfels op bij jullie bewering werkelijk de broer te zijn van een persoon die in het Afghaanse leger werkzaam was. De geloofwaardigheid van jullie problemen met de Taliban, die mede het gevolg zouden zijn geweest van die van je broer, wordt hierdoor dan ook ernstig ondermijnd.

Wat er ook van zij, zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan het profiel en de problemen van jullie broer, quod non, dient te worden gesteld dat jullie verklaringen wat betreft jullie eigen problemen al evenmin overtuigen.

Jullie hebben bovendien geen overtuigende aanwijzingen als zouden jullie actueel gevisieerd worden door de taliban. De taliban kwamen immers nooit bij jullie thuis langs en jullie zouden zelf bovendien zelfs nooit met leden van de taliban in aanraking zijn gekomen (CGVS p.17; CGVS S. p.18). Nochtans bleef je, net als je broer S., gedurende de tweetal maanden tussen de eerste bedreiging en jullie vertrek op hetzelfde adres wonen en bleven jullie toen ook werken. Er is in die periode niets meer gebeurd (CGVS p.5-6, CGVS S. p.6, 19). Uit jullie verklaringen blijkt tevens geenszins dat de taliban na jullie vlucht op doortastende wijze naar jullie op zoek zou zijn gegaan. Evenmin halen jullie geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat jullie in Afghanistan verblijvende familieleden momenteel zouden worden vervolgd. Je ouders, broers en zussen verblijven allen nog steeds op hetzelfde adres en stellen het goed. Je vader werkt nog en je broers gaan nog naar school (CGVS p. 7-10, 18; CGVS S. p.7-10). Ook je ooms, waarvan je beweert met hen te hebben samengewerkt bij het maken van uniformen voor het leger, wonen nog steeds op hetzelfde adres als jullie (CGVS p.10). Ze maken nu gewone traditionele Afghaanse kledij. Je hebt geen weet van problemen die zij nog zouden hebben ondervonden (CGVS p.14-16). Dat je familieleden nog steeds in Afghanistan kunnen blijven wonen, ook nadat de taliban de macht in Afghanistan hebben overgenomen, vormt allerm minst een indicatie dat jullie bij terugkeer gevisieerd zouden worden. Je verklaart immers meermaals dat als de taliban je broer niet te pakken konden krijgen ze iemand anders van jullie gezin iets zouden aandoen. Behalve het overlijden van je broer, waaraan zoals hierboven reeds werd beargumenteerd ten eerste kan worden getwijfeld, is er volgens jou niets meer gebeurd (CGVS p.3, 6, 16-18, 20). Niemand anders van je gezin ondervond problemen en geen van hen probeerde het land te verlaten (CGVS p.12; CGVS S. p.12). De ernst en geloofwaardigheid van jullie vrees voor vervolging, wordt hierdoor dan ook nogmaals sterk ondermijnd. Je geeft aan dat zelfs al zou er nog iets zijn gebeurd, je familieleden je dit niet zouden vertellen (CGVS p.18-19). Je broer geeft aan dat de taliban enkele maanden geleden in de moskee wel nog een keer naar jullie informeerde bij je vader. Of hij hier nadien nog over zou zijn aangesproken, kan hij echter niet zeggen (CGVS S. p.20). Met het oog op jullie verzoek om internationale bescherming tot een goed einde te brengen, waarvoor het van uitermate van belang is een duidelijk zicht te bieden op alle actuele feiten, is het onbegrijpelijk dat jullie familieleden hieromtrent informatie voor jullie zouden achterhouden.

Het feit dat jullie verschillende andere Europese landen doorreisden zonder daar de procedure van internationale bescherming te doorlopen, relativeert verder de ernst en geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde problemen eens te meer (CGVS p.20; CGVS S. p.22). Er kan immers verwacht worden dat een verzoek gedaan wordt in het eerste veilige land waar je binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van jullie verzoek liggen.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat je jouw asielrelaas niet aannemelijk hebt gemaakt en dat er dus geen geloof kan gehecht worden aan je verklaringen over deze gebeurtenissen. Deze kunnen dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale

sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key

socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit je verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot veertienjarige leeftijd en je broer tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jullie in Afghanistan al een zekere maturiteit hadden en gevormd waren naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stellen jullie nog steeds contact te onderhouden met jullie familie (CGVS p.6-10, 16; CGVS S. p.8). Je ging in Afghanistan naar de moskee en jullie identificeren zich momenteel nog steeds als soenniet. Je verklaart hier nog steeds af en toe naar de moskee te gaan en je broer bidt ook nog af en toe. Jullie deden ook beiden mee met de afgelopen ramadan (CGVS p.5; CGVS S. 6). Bovendien gaan jullie hier in België ook nog steeds met jullie neven om (CGVS p.12; CGVS S. p.12). Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je jou niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door jou neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Dat de persoon die figureert op de taskara van je broer daadwerkelijk jouw broer is en dat hij actief was in het leger dient, zoals supra aangehaald, te worden betwijfeld. De foto die je in elkaar knutselde van jou met je broer N. kan niet aantonen dat het werkelijk om je broer gaat. Je geeft immers zelf aan de foto's bij elkaar geplakt te hebben. Wat de taskara's van jou en je andere familieleden betreffen, dient te worden aangestipt dat deze geen beschermingsnood in jouw hoofde kunnen aantonen.

Ze vormen enkel een indicatie met betrekking tot jullie identiteit en herkomst, iets wat in deze beslissing niet wordt betwist, doch leveren ze geen bewijswaarde voor de door jou aangehaalde problemen. De foto's van je ooms met een handicap, vormen tevens geen indicatie met betrekking tot jouw vrees voor vervolging. Er kan uit de foto's geenszins worden afgeleid in welke omstandigheden de verwondingen werden opgelopen en zelfs indien ze werkelijk het gevolg waren van een aanslag van de taliban, toon je hiermee nog niet aan dat jij actueel een vrees zou hoeven te koesteren hieromtrent, zoals hierboven reeds werd gemotiveerd.

Het feit dat hier een internationale beschermingsstatus werd toegekend aan je neven N.K., H.K.S., N.M.K., en H.K., heeft geen doorslaggevende invloed op de inschatting van jouw vrees voor vervolging. Elk verzoek om internationale bescherming dient hoe dan ook individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld.

Tot slot dient nog te worden gewezen op het feit dat de verbeteringen die werden aangebracht na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud van je broer en jou, geen invloed hebben op bovenstaande appreciatie.

In het kader van het verzoek van je broer S. wordt tevens beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Wat jouw taskara betreft, dient te worden aangestipt dat deze geen beschermingsnood in jouw hoofde kan aantonen. Deze vormt enkel een indicatie met betrekking tot je identiteit en herkomst, iets wat in deze beslissing niet wordt betwist, doch levert geen bewijswaarde voor de door jou aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. De rechtspleging

De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verwerende partij op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een manifeste beoordelingsfout en een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikel 1, (2) van het Protocol van 30 januari 1967;
- Artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“2.1.2. Dat de bestreden beslissing vooreerst opwerpt dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen wegens een aantal belangrijke tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn broer I..

Verzoeker liet immers kort na aankomst in België optekenen in de 'fiche minderjarigen' dat hij Afghanistan reeds 5 jaar tevoren verlaten had, terwijl hij op DVZ verklaarde dat hij pas twee maanden voor de machtsovername Afghanistan ontvlucht was.

Hoewel verzoeker op het CGVS zelf onmiddellijk opmerkte dat zijn eerste verklaring niet klopte en hij deze deed op aanraden van anderen, zou het onduidelijk zijn met welk doel dit zou gebeurd zijn. Bovendien zou verzoeker op DVZ verklaard hebben dat hij vertrok na de dood van N., terwijl hij en zijn broer I. op het CGVS verklaarden dat zij vóór de dood van N. vertrokken zijn. Wanneer verzoeker hiermee geconfronteerd werd, stelde hij slecht voorbereid te zijn geweest door een andere Afghaan. Dit zou evenwel geen verschoning bieden voor het afleggen van inconsistente verklaringen.

Dat verzoeker bij aanvang van het gehoor op het CGVS zelf aangaf dat hij eerder foutieve verklaringen had afgelegd, aangezien hem dit jammer genoeg was ingefluisterd door andere Afghanen en hij op het CGVS de waarheid zou vertellen.

Het feit dat verzoeker aanvankelijk foutieve verklaringen aflegde, kan niet worden goedgekeurd, doch verzoeker heeft ten overstaan van het CGVS eerlijk alles opgebiecht en heeft vervolgens alles verteld wat er in Afghanistan gebeurd was.

Aangezien verzoeker exact hetzelfde verhaal deed als zijn broer I. - die doorheen de gehele asielprocedure steeds dezelfde en gedetailleerde verklaringen aflegde - kan dan ook aangenomen worden dat verzoekers verklaringen voor het CGVS correct zijn.

Dat verzoeker verklaarde dat de taliban éénmaal zijn vader aansprak omtrent de job van zijn broer bij het leger en I. stelde dat dit driemaal gebeurde, is al evenmin een reden om te twifelen aan het asielrelaas van verzoeker.

De intellectuele capaciteiten van verzoeker zijn immers beperkt, zoals ook aangegeven door diens voogd en raadsman, wat ook de reden was waarom verzoeker enkel op de landbouwgronden werkte en niet in de leer was als kleermaker bij zijn ooms, niettegenstaande hij ouder is dan I.. Verzoeker was immers niet in staat om maten op te meten, stoffen volgens correct afmetingen te knippen, patronen uit te tekenen enz.

Mede om deze reden was I., hoewel jonger dan verzoeker, de vertrouweling van zijn vader en deelde verzoekers vader veel meer informatie met I. dan met verzoeker. Aan verzoeker werd dan ook niet verteld hoe vaak de taliban langskwam, zodat hij alleen op de hoogte was van het feit dat de taliban bedreigingen uitten aan het adres van zijn vader en diens zonen.

Dat het verschil in de verklaringen tussen verzoeker en I. dan ook perfect te verklaren is en er van een tegenstrijdigheid geen sprake is.

Dit verklaart evenzeer waarom verzoeker vatbaar was voor foutieve raadgevingen van andere Afghanen en aanvankelijk onjuiste verklaringen aflegde, terwijl I. steeds dezelfde (juiste) verklaringen aflegde. I. is immers veel intelligenter en heeft dan ook geen boodschap aan advies van landgenoten.

2.1.3. Voorts haalt het CGVS aan dat verzoeker en zijn broer zeer vaag zouden gebleven zijn omtrent verschillende aspecten van hun relaas en meer bepaald omtrent het werk van hun broer N..

Verzoeker zou enkel weten dat zijn broer soldaat was en in Greshk (Helmand) werkte, doch weet niet hoe de basis heet waar zijn broer werkte, noch in welke eenheid hij dienst deed of aan welke concrete operaties hij deelnam. Welk insigne bij zijn rang hoorde en wat de rang was van N., wist verzoeker ook niet.

Verzoeker kon al evenmin namen geven van de collega's en oversten van zijn broer.

Dat het geenszins vreemd is dat verzoeker geen gedetailleerde kennis heeft over het werk van zijn broer, aangezien N. doorgaans slechts éénmaal per jaar naar huis kwam en hij op die momenten niets over zijn werk vertelde.

Dat dit ook logisch is, gezien enerzijds verzoeker en zijn broer nog zeer jong waren en hun broer vnl. met hen speelde als hij thuiskwam en gezien hun leeftijd dan ook niet over zijn werk vertelde. Anderzijds hield het voor verzoekers broer een risico in om informatie te delen over zijn werk en activiteiten binnen het leger, aangezien het beter was dat niemand hiervan op de hoogte was, gezien de taliban ook voor de machtsovername jacht maakte over overheidsfunctionarissen en hun familie.

Het zou dan ook zeer onvoorzichtig geweest zijn van N. om dergelijke informatie te delen met zijn jongere broers, die mogelijks hun mond niet zouden kunnen houden en hierover zouden opscheppen bij hun vrienden, met alle mogelijke gevolgen vandien.

Dat de opmerking van het CGVS dienaangaande dan ook niet pertinent is en bovendien getuigt van een verregaande onwetendheid betreffende de Afghaanse context en de risico's welke een job bij de overheid inhield.

Dat de bestreden beslissing dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze genomen werd en geen rekening werd gehouden met de Afghaanse realiteit, zodat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 September 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat dit geenszins gebeurd is en de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.4. De bestreden beslissing merkt verder op dat aan de foto van verzoekers overleden broer geen bewijswaarde zou kunnen worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie zou bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Er zou niet kunnen worden aangetoond wie de dode man op de foto is, noch waar en wanneer deze foto genomen werd, noch in welke omstandigheden deze persoon om het leven zou zijn gekomen.

Verzoeker zou hieromtrent ook vaag gebleven zijn en stelde dat zijn broer gedood werd na zijn vertrek uit Afghanistan en op een moment dat N. onderweg was van zijn werk naar huis, maar verzoeker wist niet waar dit gebeurde, noch op welke manier zijn broer werd gedood.

Dat het evenwel geen twijfel lijdt dat de persoon op de foto overleden is - immers, wanneer het een trucage zou betreffen, zou deze Hollywoodwaardig zijn, terwijl men hiervoor in Afghanistan geenszins de nodige middelen heeft - en het dezelfde persoon betreft van wie verzoeker een taskara heeft voorgelegd. Uit deze taskara en de taskara van verzoeker blijkt duidelijk dat verzoeker en N. broers zijn, zodat hieromtrent geen twijfel kan bestaan.

Uit de foto blijkt inderdaad niet hoe N. overleden is, doch het feit dat een dergelijke jonge man sterft, houdt reeds een vermoeden in dat het geen natuurlijke dood betreft.

Verzoeker en I. waren op het tijdstip van het overlijden van N. in Turkije, zodat zij niet zoveel weten omtrent de omstandigheden van diens dood. Van zijn familie hoorde verzoeker dat N. op weg was naar huis, doch ook zij weten niet veel meer hoe of in welke omstandigheden N. gedood werd. Verzoekers familie kreeg immers enkel het lijk van N., zonder veel uitleg.

Bovendien durfde verzoeker niet teveel vragen stellen omtrent de omstandigheden van de dood van zijn broer, nu het voor zijn ouders heel moeilijk was om hierover te praten, wat ook zeer plausibel is.

De argumentatie van het CGVS overtuigt dan ook niet op dit punt.

1.2.5. Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat verzoeker geen overtuigende aanwijzingen zou hebben dat hij actueel geïdende zou worden door de taliban.

De taliban zou immers nooit naar zijn huis zijn langsgekomen en verzoeker kwam zelf nooit in aanraking met leden van de taliban, terwijl hij - zelfs na de bedreigingen - op hetzelfde adres bleef wonen en bleef werken en er niets gebeurde.

Ook zou de taliban na verzoekers vlucht niet op doortastende wijze naar verzoeker op zoek zijn gegaan en zouden zijn familieleden niet worden vervolgd. Verzoekers ouders, ooms broers en zussen zouden nog steeds op hetzelfde adres verblijven en het goed stellen.

Dat verzoekers familieleden nog steeds in Afghanistan zouden kunnen blijven wonen, ook na de machtsovername door de taliban, wat de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging zou ondermijnen.

Verzoeker is evenwel op het juiste moment vertrokken vanuit Afghanistan, nu zijn broer N. na zijn vertrek vermoord werd. Indien verzoeker in Afghanistan was gebleven, was hij mogelijks ook gedood.

Het feit dat verzoekers familie actueel geen problemen kent met de taliban is gelegen in het feit dat iedereen die een mogelijks doelwit was, ondertussen dood of gevlucht is.

Verzoekers ooms zijn inmiddels gehandicapt na een bomaanslag door de taliban, zijn broer die soldaat was is gedood en van de broers van verzoeker die nog in Afghanistan verblijven, is de oudste amper 10 jaar oud en dus te jong om door de taliban ingelijfd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat er geen overtuigende aanwijzingen zouden zijn dat verzoeker geïdende werd/wordt door de taliban, nu een aanslag werd gepleegd op zijn ooms, zijn broer werd vermoord en zijn vader meerdere malen werd bedreigd waarbij gedreigd werd verzoeker te zullen vermoorden.

Enkel dankzij het feit dat verzoeker Afghanistan verlaten heeft, is hij nog in leven, zodat de bestreden beslissing een schending behelst van het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt immers dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 September 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

1.2.6. Tenslotte wenst verzoeker dat hijzelf en zijn broer I. beiden grondig verhoord werden en zij beiden doorgedreven en gedetailleerde verklaringen hebben afgelegd betreffende de problemen die zijn in Afghanistan hebben ondervonden.

Uit het feit dat er geen enkele tegenstrijdigheid terug te vinden is in hun beider verklaringen (de kwestie van de foutieve verklaringen in hoofde van Sverzoeker en het aantal bedreigingen door de taliban is immers uitgeklaard) toont eens te meer aan dat de verklaringen van verzoeker correct en doorleefd zijn en zijn verklaringen dan ook wel degelijk geloofwaardig zijn.

Verzoeker en zijn familie werden in Afghanistan dan ook vervolgd omwille van het feit dat zijn broer soldaat was en behoorde tot de voormalige overheid, wat ook ondersteund wordt in het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022, het EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments dd. 4 november 2022 en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023.

2.1.7. Dat verzoeker, evenals zijn broer I., doorheen de gehele asielprocedure diverse stukken heeft voorgelegd die zijn asielrelaas staven.

Dat het CGVS evenwel amper rekening houdt met al deze officiële bewijzen en dit zonder enige nadere motivering te geven.

Echter diende het CGVS te motiveren waarom de door verzoeker voorgelegde documenten niet van aard zijn om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst het slachtoffer was van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het volstaat immers niet om documenten op te sommen en vervolgens te concluderen dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet. Verzoeker mag verwachten dat verweerder concreet uiteenzet waarom de overgemaakte documenten niet volstaan, quod non in casu (RvV, 12 mei 2022, nr. 272.635)."

Vervolgens houdt verzoeker een theoretisch betoog over de bewijslast en stelt dat de commissaris-generaal onvoldoende onderzoek heeft verricht ten gevolge van de machtsovername van de taliban.

Verder licht verzoeker het risico op gepercipieerde verwestering toe.

Verzoeker verblijft reeds meer dan een jaar in België en is volledig verwesterd is. Zo gaat verzoeker graag naar school en behaalt hij goede rapporten en werkt hij als student bij de vzw Kiemkracht. Verzoeker kleedt zich westers, heeft geen baard en heeft een moderne haarsnit. Ook gaat verzoeker niet langer naar de moskee. Bovendien gebruikt verzoeker tal van sociale media waarop hij zijn leven in België documenteert.

In ondergeschikte orde meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming.

Verzoeker wijst in dit verband op de precare veiligheidssituatie alsook de socio-economische en humanitaire situatie die te wijten valt aan de taliban.

3.1.2. In een aanvullende nota van 21 juni 2024 bracht de commissaris-generaal de volgende stukken ter kennis:

- het EUAA-rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments"* van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- het EASO-rapport *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- het EUAA-rapport *"Country Guidance: Afghanistan"* van mei 2024;
- het EUAA-rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- het EASO-rapport *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- het EUAA-rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023;
- de COI Focus *"Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban"* van Cedoca van 14 december 2023;
- het EUAA-rapport *"COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 2 februari 2024.

3.1.3. In een aanvullende nota van 22 juni 2024 legt verzoeker stukken voor ter staving van zijn integratie. Verzoeker stelt dat hij sinds oktober 2023 voltijds werkt alsook moeite heeft gedaan om Nederlands te leren.

Inventaris der stukken ter ondersteuning van de aanvullende nota:

- *Verklaring werkgever*
- *Arbeidsovereenkomsten*
- *Schoolrapport*
- *Mailverkeer ivm Nederlandse lessen*
- *Loonfiches*.

3.1.4. Ter terechtzitting van 28 juni 2024 legt verzoeker een aanvullende nota neer met daarin landeninformatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan. Verzoeker voegt tevens een brief van zijn gewezen voogd.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolging daar diens verklaringen conflicteren met de verklaringen afgelegd door diens broer (i), verzoeker en zijn broer vage verklaringen aflegden inzake de vermeende werkzaamheden van

hun oudere broer (ii), er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker en zijn broer werkelijk werden gevisieerd door de taliban (iii) en verzoeker en zijn broer verscheidene Europese landen doorreisden vooraleer de internationale bescherming te verzoeken (iv).

Verzoeker kan aan deze terechte vaststellingen geen afbreuk doen door het aanhalen van vergoelijkningen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoeker:

“Allereerst dient te worden opgemerkt dat er een aantal belangrijke tegenstrijdigheden dienden te worden vastgesteld tussen de verklaringen van je broer S. en jou. Kort na zijn aankomst België Het je broer in de “fiche minderjaren” een volledig andere chronologie en versie van de feiten optekenen. Hij beweerde toen al vijf jaar voordien uit Afghanistan vertrokken te zijn. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde hij dan weer, net als jij, pas een tweetal maand voor de machtsvername het land te hebben verlaten. Dit is zeer opmerkelijk. Hij haalt tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) meteen deze incoherentie zelf aan en beweert die eerste verklaring te hebben afgelegd op aanraden van anderen. Met welk doel dit zo zou zijn gebeurd, is echter volledig onduidelijk. Hij benadrukt dat behalve de opmerkingen die hij zelf aan het begin van het onderhoud maakte voor de rest alles correct genoteerd werd (CGVS S. p.3-5, 22). Frappant is dan ook te moeten opmerken dat hij bij de DVZ beweerde te zijn vertrokken nadat jullie broer N. gedood werd, terwijl jullie nu beiden beweren dat hij pas na jullie vertrek gedood zou zijn (CGVS p.7, CGVS S. p.8). Wanneer hij hiermee wordt geconfronteerd, antwoordt hij toen niet te hebben geweten wat hij moest verklaren. Hij beweert slecht voorbereid te zijn geweest door een andere Afghaan (CGVS S. p.21). Dit kan uiteraard geen verschoning bieden voor het afleggen van inconsistente verklaringen. Verder beweert je broer dat je vader slechts één keer door de taliban werd aangesproken, terwijl jij van drie keer melding maakt (CGVS p.17 ; CGVS S. p.18). Dergelijke tegenstrijdigheden in jullie verklaringen doen ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven. Je voogd en advocaat gaven beiden aan dat ze twijfels hebben bij de intellectuele capaciteiten van je broer, wat een blote bewering blijkt te zijn (zie mail opmerkingen notities, CGVS S. p.23). Uit het persoonlijk onderhoud bleek bovendien dat je broer er wel degelijk in slaagde duidelijke antwoorden te geven op de gestelde vragen. Evenmin kan worden aangenomen dat een eventuele mindere intellectuele capaciteit een verklaring zou kunnen bieden voor het feit dat iemand plots zou zeggen dat hij al vijfjaar eerder uit Afghanistan vertrok, hij zich zou vergissen over het feit dat zijn broer nog leefde dan wel al gestorven was op het moment dat hij het land verliet...”

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift vooreerst dat hij handelde op advies van derden wat zijn misleidende verklaringen betreft. Zoals reeds terecht werd opgemerkt door de bestreden beslissing, kan dit geenszins zijn tegenstrijdige verklaringen verschonen. Het louter herhalen van zijn betoog hieromtrent maakt geen dienstig verweer uit. De Raad benadrukt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken, gezien hij zowel bij aanvang van de procedure als tijdens het persoonlijke onderhoud meermaals uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht te waarheid te vertellen.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij over beperkte intellectuele capaciteiten beschikt. Echter ligt er geen enkel stuk met medisch objectieve vaststellingen neer waaruit zou blijken dat verzoekers cognitieve capaciteiten op enerlei wijze beperkt zouden zijn. Verzoekers betoog blijft dan ook tot een blote bewering beperkt waaraan geen waarde kan worden gehecht. Het daaruit vloeiende verweer van verzoeker dat om deze reden hem geen informatie werd toevertrouwd is bijgevolg ook niet dienstig.

Verder oordeelt de bestreden op pertinente wijze dat de verklaringen van verzoeker en zijn broer inzake de werkzaamheden van hun oudere broer niet overtuigen:

“Daarnaast blijven zowel jij als je broer zeer vaag over verschillende andere aspecten van jullie relaas. Jullie broer N. zou een vijftal jaar bij het leger gewerkt hebben. Over het werk van de persoon die jullie broer zou zijn, zijn jullie verklaringen echter allerm minst overtuigend. Hij zou ongeveer een keer per jaar naar huis zijn gekomen in die periode en dan niets hebben verteld over zijn werk. Los van het feit dat hij soldaat was en in Ghreshk (Helmand) werkte, weten jullie niets aan te brengen over het beweerde werk van jullie broer. Jullie weten niet hoe de basis waar hij werkzaam was heette, noch in welke eenheid hij dienst deed of aan welke concrete operaties hij deelnam. Welk insigne bij zijn rang hoorde, kunnen jullie niet zeggen. Je broer weet zelfs niet welke rang N. zou hebben gehad. Jullie slagen er beiden tevens niet in namen van collega's of van de overste van jullie broer te geven (CGVS p.8, 11, 15; CGVS S. p.10-11). Als wordt gevraagd wie en wat er op de door jullie voorgelegde foto's te zien is, komen jullie niet verder dan aan te duiden wie je broer N. zou zijn (CGVS p.11, 15; CGVS S. p.16). Wat betreft de foto van jullie overleden broer moet worden opgemerkt dat aan dergelijke foto geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie biedt over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Er kan niet worden aangetoond wie de (dode) man op deze foto is, noch waar en wanneer deze foto genomen werd. Zo al zou worden aangenomen dat het lijkt dat op deze foto prijkt jullie broer betreft, dan nog kan uit deze foto niet blijken in welke omstandigheden hij om het leven is gekomen. Hieromtrent blijven jij en je broer bovendien ook vaag. Jullie beweren dat hij gedood werd na jullie vertrek toen hij onderweg was van zijn werk naar huis, maar jullie weten vreemd genoeg niet waar dit juist zou zijn gebeurd, noch op welke manier hij gedood zou zijn (CGVS p.7-8; CGVS S. p.9). Dit alles roept dan ook ernstige twijfels op bij jullie bewering werkelijk de broer te zijn van een persoon die in het Afghaanse leger werkzaam was. De geloofwaardigheid van jullie problemen met de Taliban, die mede het gevolg zouden zijn geweest van die van je broer, wordt hierdoor dan ook ernstig ondermijnd.”

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker dat hij zijn broer weinig zag en aldus weinig informatie van hem vernam. Overigens stelt verzoeker dat het niet meer dan normaal was dat zijn oudere broer geen informatie met hem deelde over deze werkzaamheden uit veiligheidsoverwegingen. Onderhavig verweer doet echter op geen enkele wijze afbreuk aan het feit dat verzoeker niet in staat was om enige informatie over deze vermeende werkzaamheden te verschaffen. Gelet op het geheel ontbreken van informatie omtrent deze werkzaamheden, zijn deze dan ook niet aannemelijk. Het louter aanhalen van vergoelijkungen verandert niets aan deze beoordeling.

Aangaande de foto van zijn oudere broer erkent verzoeker in zijn verzoekschrift dat met geen mate van zekerheid kan worden vastgesteld in welke omstandigheden deze persoon stierf. Bijgevolg blijft de motivering van de bestreden beslissing op dit punt onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker verklaart vervolgens dat hij geen directe informatie ontving over de omstandigheden van de dood van zijn oudere broer, doch doet hiermee evenmin afbreuk aan de vaststelling dat ook op dit punt informatie ontbreekt.

De Raad merkt hierbij op van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Gelet op het feit dat verzoeker nog steeds in contact stond met zijn familieleden op het moment van het persoonlijke onderhoud, kan er van hem dan ook worden verwacht dat hij stappen onderneemt om informatie te bekomen over elementen die centraal staan in zijn asielrelaas, *quod non* (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8). Het verweer dat verzoeker geen vragen durfde te stellen aan zijn ouders kan niet worden aanvaard, gelet op het belang van deze informatie voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Tot slot oordeelt de bestreden beslissing terecht dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker en zijn broer effectief werden gevisieerd door de taliban:

“Jullie hebben bovendien geen overtuigende aanwijzingen als zouden jullie actueel gevisieerd worden door de taliban. De taliban kwamen immers nooit bij jullie thuis langs en jullie zouden zelf bovendien zelfs nooit met leden van de taliban in aanraking zijn gekomen (CGVS p.17; CGVS S. p.18). Nochtans bleef je, net als je broer S., gedurende de tweetal maanden tussen de eerste bedreiging en jullie vertrek op hetzelfde adres wonen en bleven jullie toen ook werken. Er is in die periode niets meer gebeurd (CGVS p.5-6, CGVS S. p.6, 19). Uit jullie verklaringen blijkt tevens geenszins dat de taliban na jullie vlucht op doortastende wijze naar jullie op zoek zou zijn gegaan. Evenmin halen jullie geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat jullie in Afghanistan verblijvende familieleden momenteel zouden worden vervolgd. Je ouders, broers en zussen verblijven allen nog steeds op hetzelfde adres en stellen het goed. Je vader werkt nog en je broers gaan nog naar school (CGVS p. 7-10, 18; CGVS S. p.7-10). Ook je ooms, waarvan je beweert met hen te hebben samengewerkt bij het maken van uniformen voor het leger, wonen nog steeds op hetzelfde adres als jullie (CGVS p.10). Ze maken nu gewone traditionele Afghaanse kledij. Je hebt geen weet van problemen die zij nog zouden hebben ondervonden (CGVS p.14-16). Dat je familieleden nog steeds in Afghanistan kunnen blijven wonen, ook nadat de taliban de macht in Afghanistan hebben overgenomen, vormt allerm minst een indicatie dat jullie bij terugkeer gevisieerd zouden worden. Je verklaart immers meermaals dat als de taliban je broer niet te pakken konden krijgen ze iemand anders van jullie gezin iets zouden aandoen. Behalve het overlijden van je broer, waaraan zoals hierboven reeds werd beargumenteerd ten zeerste kan worden getwijfeld, is er volgens jou niets meer gebeurd (CGVS p.3, 6, 16-18, 20). Niemand anders van je gezin ondervond problemen en geen van hen probeerde het land te verlaten (CGVS p.12; CGVS S. p.12). De ernst en geloofwaardigheid van jullie vrees voor vervolging, wordt hierdoor dan ook nogmaals sterk ondermijnd. Je geeft aan dat zelfs al zou er nog iets zijn gebeurd, je familieleden je dit niet zouden vertellen (CGVS p.18-19).

Je broer geeft aan dat de taliban enkele maanden geleden in de moskee wel nog een keer naar jullie informeerde bij je vader. Of hij hier nadien nog over zou zijn aangesproken, kan hij echter niet zeggen (CGVS S. p.20). Met het oog op jullie verzoek om internationale bescherming tot een goed einde te brengen, waarvoor het van uitermate van belang is een duidelijk zicht te bieden op alle actuele feiten, is het onbegrijpelijk dat jullie familieleden hieromtrent informatie voor jullie zouden achterhouden.”

Verzoeker speculeert in zijn verzoekschrift dat hij mogelijks ging worden gedood indien hij nog langer verbleef in Afghanistan, doch gaat zodoende voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waarin terecht wordt gesteld dat voor een zulke vrees geen aanwijzingen waren. Het speculatieve verweer van verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen.

Verder stelt verzoeker dat zijn oom thans werd geraakt in een bomaanslag. Verzoeker biedt echter niet de minste context of bewijs waaruit zou blijken dat zijn oom werkelijk het slachtoffer was van een gerichte aanval door de taliban. Onderhavig element volstaat dan ook niet om een gegronde vrees in hoofde van verzoeker vast te stellen.

Wat de bedreigingen jegens diens vader betreft, merkt de bestreden beslissing terecht op dat hierover duidelijke informatie ontbreekt. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift ook geen verdere informatie betreffende deze vermeende dreigementen.

De Raad merkt op dat verzoeker het motief omtrent zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming ongemoeid laat. Bijgevolg blijft dit motief onverminderd gehandhaafd.

Waar verzoeker verder nog verwijst eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina* betreft” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit

verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders.

Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

- personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA Country guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 57-61).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's dat zijn aankomst en verblijf in België hem op grondige wijze heeft beïnvloed hetgeen een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk maakt. Verzoeker wijst in het bijzonder op zijn schoolcarrière, zijn vrijwilligerswerk en zijn uiterlijk. In zijn aanvullende nota van 22 juni 2024 merkt verzoeker nog op dat hij werkt en Nederlands tracht te leren.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker bijna 2 jaar in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker was immers bijna 17 jaar oud toen hij België binnenkwam. De Raad merkt op dat verzoeker Nederlands tracht te leren en stevast werkt. Uit deze lovenswaardige initiatieven kan echter evenmin worden afgeleid dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Wat het uiterlijk van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat zulke oppervlakkigheden geenszins bij machte zijn om aan te tonen dat verzoeker zodanig vervreemd is van de Afghaanse maatschappij dat hij niet kan terugkeren. Verzoeker stelt verder dat hij niet langer naar de moskee gaat. Daargelaten dit een blote bewering is, stelt verzoeker geenszins niet langer moslim te zijn, waardoor kan worden verwacht dat hij zich kan buigen naar de vigerende religieuze wetten in Afghanistan. Het geheel van de door verzoeker aangereikte elementen doet niet besluiten dat hij zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet terug zou kunnen aanpassen aan de daar geldende normen en waarden.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen

of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie.

Verder voert verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP